

רשות ללון ברפת ישנה שבתצורה הנחיה עצמו על הקש ותתגמנם.

בלילה ילדו גשמים מרובים. כשעמד הרוכל בבוקר ראה שכל הארץ כולה בצנה. ידע באותה ארזונית שהיא קשה. אמר בלבו, אמסור עצמי בירי שמים ואל אבקש טובה מצרי עיני. טען את קופתו על כתפיו וביקש לילך. הציצה עליו הארזונית ואמרה לו, דומני שנפרץ הנג, יכול אתה להקו שם דברי הנחה הרוכל את קופתו ואמר, הריני קופץ ועולה. נחמה לו סולם ועלה בראש הנג. מצא רעפים שזועזעו נרות. עמד החזירם למקומם. ולא השגיח בעצמו שבגדיו גובעים מים ומגעליו כשני דליים. אמר בלבו, מה איכפת לי אם אני עומד בראש הנג או אם אני מתלך בעיר, כאן גשמים וכאן גשמים, ואולי על ידי שאני עוזר לה אף היא תגמול חסד עמי ותתן לי לשהות בביתה עד שיפסקו הגשמים.

לאחר שסודר את הרעפים וסתם את פריצת הנג וירד אמר לה, מובטחני שמכאן ואילך לא יגיעו הגשמים לתוך הבית. אמרה לו אמו, ואתה נקבה את שכרך ואחזקי לך. הנחה ידו על לבו ואמר, חס ושלום שאקח מגברתי פרוטה, אין דרכי לקבל שכר על דבר שאינו מגוף מלאכה, כל שכן שהגברת עשתה עמי טובה ונחמה לי ללון בביתה. הביטה בו דרך חשי, שהיתה סבורה שאומר כן כדי לייקר עצמו לפניה כדי שתתן לו שכר הרבה לסוף אמרה, שב ואצטעה לך סעודת שחתיית. עמד וסתם את בגדיו, הוציא את המים ממגעליו והביס אילך ואילך. מתוך התרעננים המרובות שהיו תלויות על כתלי הבית ניכר היה שכינת ציידים הוא, ואולי לא היה בית ציידים ואמון הקרנים תלויות להן לגוי, כדרך שיושבי יערות עושים, שמקשיטם את בתיהם בקריני חיה.

עם שהוא עומד ומביט חזרה בעלת הבית והביאה לפניו שטר חם ומניי מוונות. שתה ואכל ושמה. לאחר שאכל ושמה אמר לה, שמא יש כאן עוד דבר שצריך תיקון מוכן אני לעשות כל מה שהגברת פקדה עלי. נחמה עיניה בבית ואמרה, ברוך

רוכל אחז יחזיק היה מחזר בעייריורת וככפריים. יום אחד נודמו לשדה יער, רחוק מן היישוב. ראה בית עומד יחיד. בא ועמד לפני הדלת והכריז על סחורתו. יצאה ארזונית אחת ואמרה, מה אתה מבקש כאן יהודי שחתך ובלכה ואמר לה, שמא צריכה את דבר מדברים נאים אלו שיש לך. אמרה לה, שאתה מעל כתפיו והציע לה כל מיני סחורה. אמרה לה, איני צריכה לך ולסחורתך. אמר לה, הביטי וראי, שמא אף על פי כן הרי לולאת וזרי טבעות והרי מטפחות וזרי סדינים וסבון ומיני תמרוקים שהשרות משתמשות בהם. נסתכלה שעה קלה בקופתו ועיסקה עיניה ממנו ואמרה, איך כאן כלום. כלל וכל. חזר והשתחוה לפניה והוציא דבריים מן הקופה והציע לה ואמר, הני עניני גברתי ואל תאמרי, אין כאן כלום. שמא דבר זה רצוי לך, או שמא תפץ נאה זה ימצא חן בעיניך. בבקשה ממך גברתי הביטי וראי נפשה עצמה כלפי קופתו ופששה קצת כאן וקצת כאן. ראתה סכין של ציידים. נחמה לו דמיה וחזרה לבייתה טען את קופתו על כתפיו והלך לו.

אותה שעה כבר שקעה החמה ונתעלמה ממנו הדרך. היה מהלך שעה ועוד שעה. נכנס לבית האילנות ויצא וחזר ונכנס לבין האילנות. החושך כיסה את הארץ והלכה לא האירה בשמים. נסתכל סביביו והתחיל מתירא. ראה אור מאיר. הלך לקראת האור והגיע אל בית אחד. תקיש על הדלת. הוציאה עליו בעלת הבית וקראה, שוב אתה מה אתה מבקש יהודי אמר לה, משעה שפירשתי, מכאן חושב אני בהשיכה ואיני מגיע ליישוב. אמרה לו, וכך מה אתה מבקש אמר לה, בבקשה ממך גברתי הני לי רשות ואשב לי עד שתצא הלכה וראתה את הדרך ואלך לי. הביטה לו בעין זעומה ונחמה לו

ושתק. ואף היא שתקה. אחר שעה קלה חזר הרובל ואמר, יתן
האלקים ומצאו את רוצחי בעלך לנקום בהם נקם. אמר
היא, לא ימצאו אותם לא ימצאו אותם. לא כל רוצח עשוי
שימצאו אותו. השפיל הרובל את עיניו ואמר, מצטער אני
גברתי שהזכרתי לה צרתה. אילו ידעתי כמה יכולתי לשמח
את לבך הייתי נותן מחצית חגי. נסתכלה בו האדונית ותייבה
חיוך משונה. של בו או של ריצוי, או סתם חיוך, שאדם מחייך
לו תחבירו. מפרשו לפי דרכו. ואם אדם תמים הוא הרי הוא
מפרשו. לטובת עצמו. הרובל שאדם תמים היה פירש לו שחוק
זה ששתקה אותה אשה לטובתו ולהנאתו. והואיל ונצטער
על אותה אשה שלפי שנותיה ולפי מדת יופיה ראויה הייתה
שבני אדם נאים יחזרו אחריה ראה את עצמו פתאום כאחד מהם.
התחיל מדבר נאים לפניה דברים שאיון של אשה בחזרה אהבת
לשמעו. אלקים יודע מהיכן נטל רובל פשוט זה דברים כגון
אלו. והיא לא גערה בו ולא דחפה אותו, אורכא נחת הייתה
לשמול עור. ונכנסה בו גבורה והתחיל מדבר דברי אהבה.
ואף על פי שהיא אדונית והוא רובל עני קיבלה את דבריה
והיאחה לו חיבה. ואף לאור שפסקו הגשמים ונתייבשו הדרמים
לא פירשו זה מזה.

בשתהיר הרובל אצל האדונית. לא ברפת הישנה ולא בחדר
של כלים ישנים שיצאו מכלל תשמישי. אלא דר היה בחדרה של
האדונית ובמסתו של בעלה היה ישן. והיא הייתה משמשת
לפנור כאילו הוא אדונית. בכל יום התקינה לו סעודה מכל
אשר היה לה בבית ובשרה. כל עוף טוב וכל עוף שמן. ואם
צלתה לו בשר בחמאה לא משך ידו ממנו. בראשונה כשהיה
רואה אותה מולקת ראש עוף היה מודיעה, אחר כך היה
אוכל ומצוץ אפילו את העצמות, כדרך קלי עולם שבחתילה
איז רוצים לעבור עבירה ואחר כך עושים כל עבירות שבעולם
להיאבדו. אשה ונבים לא היו לו ולא היה לו על מי יתגעגע,
וכבר היה דר עם אותה אדונית. פשט בגדי רובל ולבש בגדי
חירות ונתחבר לאנשי המקום עד שהיה כאחד מהם. האדונית

וראה. היה הרובל שמה שניתנה לו רשות לישב בבית עד
שיעבור הגשמים. התחיל מתעסק ומיקן כאן דבר וכאן דבר
ולא ביקש שכל. לעת ערב עמדה והתקינה לו סעודה לילה
והציעה לו מטה בחדר שמוטלים שם כלים ישנים שיצאו מכלל
תשמישי. הודה הרובל לבעלת הבית שמיטיבה עמו כל כך
ונשבע שלא ישכח חסדה לעולם.

למחר התחילו גשמים חרישים וירדים. הביט הרובל לחוץ
והביט בפני בעלת הבית. מי מוכן לרחם עליו תחילה. בעלת
הבית ירבה כחוצה ושתקה ושעמום גדול יצא מכלי הלבית.
קרני החיות שבחללים נתעטפו אדים וריח כריח בשר חי נדף
מתן. אם משהו שבביקשה להפניג את השעמום שבלב ואם
משום שנחגלגלו רחמיה עליו על אותו בחור שצריך להלך
בגשמים וכבצת. אם משהו זה ואם משהו זה התחילה האדונית
מדברת עמו. על מה דיברה ועל מה לא דיברה. על הגשמים
שאינם פוסקים ועל הרוחות שמונבות בלא הפסק ועל הדרמים
שמתקלקלות והולכות ועל החבואה שעשויה לחזקב וכן כל
כיוצא בזה. הודה לה הרובל בלבב על כל דיבור ויבור. שכל
דיבור ודיבור נותן לו עכבה בבית ואינו צריך לעסלע עצמו
בדרמים בגשם ובקור ובסערה. ואף היא המרה מרצתה. שיש כאן
נפש חיה. נטלה לה כלי סריגה ואמרה לו. שב. ושב לפני
וסיפור דברים על שרים ושרות, אדונים ואדונות, על כל מה
שרדע ועל כל מה שרצוי היה לה לשמוע. בין כך לך נתקרבנו
זה לזה. אמר לה, גברתי יושבת גלמחה, כלום אין לה בעל
או ידיר וריצע ודאי יש כאן שרים רבים וכבדים שמבקשים
קרבתה של אדונית נאה שכמותה. אמרה לה, היה לי בעל. נהאנח
הרובל ואמר. והוא מה. אמרה לה, לא כי אלא נהרג. נהאנח הרובל
על בעלה שנהרג ושאל, כיצד נהרג. אמרה לה, אם השוטרים
אינם יודעים, אתה מבקש לדעת. מה איכפת לך באיזו מיתה
נהרג, אם חיה רעה אפלתה או אם נשחט בסכין הלוא אף
אתה מוכר סכנים שאפשר לשתוט בהן אדם.
ראה הרובל שאין דעתה של האדונית לספר במשיי בעלה

עד שאני חוששת שלא תצא מרזי חגי, הרי פגרי המתוק שלי.
כך הרי מוציאים את ניהם באהבה חזיבה ושום דבר שבעולם
לא עירבב את עסקיהם.

אבל אותו דבר היה גוקב בלבן של הריכלי, דרים הם כאחד
בבית אחד בחדר אחד ומטחה סמוכה למטחה, וכל שיש לה
נחנה בידי, חוץ מן הלחם שאינה אוכלת עמו על שולחן אחד.
עד הילכו עד שאינה טועמת כלום מכל החבשילים שהיא
מתקינה לו. מאחר שאחתי דבר היה גוקב בלבן היה חתור
ושואל. אמרה לו, כל המרבה לשאל מעמיק לו שאל. שמה
פגרי המתוק על כל מה שניתן לך ואל תשאל שאלות שאין
עליהן תשובה. הרהר ויהודי בלבני, אולי באמת צדקה ממני.
מה איכפת לי אם היא אוכלת ושוחה עמי אם היא אוכלת
ושוחה ממקום אחר, הרי היא בריאה ופניה יפות ואיני חסר
עמה כלום. קיבל עליו לשחוק. היה יושב ונהנה משולחנה
וכן כל כויצא בה. לא הציק לה בשאלותיו ולא חטריד אותה
בדברים יתירים, אלא הוסיף אהבה על אהבה, אם מחמת
שבאמת אהב אותה ואם אולי מחמת אותה חזקה שאין לה
פמרון.

מי שעסקו עם נשים יודע שכל אהבה התלויה בדבר סופה
בטלה. ואפילו אדם אוהב אשה כשמשון את דלילה לסוף היא
מהחלת בו, לסוף היא מציקה לו, עד שנפשו קצרה למות. כך
אומרו רובל. אחר ימים התחילה מהחלת בו, אחר ימים התחילה
מציקה לו, אחר ימים קצרה נפשו למות. אף על פי כן לא
הגיה אותה, ואף היא לא אמרה לו צא. ישב עמה עוד חודש
ועוד חודש, מתקוטטים ומתפייטים, מתפייטים ומתקוטטים ואין
הוא יודע על שום מה מתקוטטים ועל שום מה מתפייטים. אבל
מהרהר היה בלבני, הרי אני קרובים, הרי סמוכים אנו זה אצל
זה ואין אנו זרים זה מזה ואף על פי כן איני יודע עליה היום
יותר משדעתי עליה אחמול, ולא ידעתי אחמול יותר משדעתי
עליה ביום שבאתי אצלה בראשונה וקנחתי אצלי את הספיקו.
כל זמן שהיו שרירים בשלום לא הרבה לשאול, ואם שאל

לא נחנה לו להחייגי לא בבית ולא בשדה, אדרבה תסילה
על עצמה כל עבודה ופינקחו במאללים ובמקאואת, ואם
קינטרנו ביום הראחה לו חיבה בלילה, בדרך הנשים שפעמים
הן כך ופעמים הן כך. כך יצא חודש ושני חדשים, עד שהתחיל
שוכח שהוא רובל עני והיא ארונית. ואף היא שכחה שהוא
יהודי וכן כל כויצא בה.

וכן יושבים היו כאחד בבית אחד חתם גג אחר, והוא אכיל
ושוחה ונהנה וישן על מטה מוצעת ואינו חסר לכאורה ולא
כלום. אבל על דבר אחד היה תמיה, שכל אותם הימים לא
ראה אותה לא אוכלת ולא שוחה. בראשונה היה סבור שגבאי
לה לסעד עמו. משנמרגל בה ושכח שהיא ארונית והוא יהודי
היה תורה יותר ויותר.

פעם אחת אמר לה, מה זה הילגי, זה כמה חדשים אני יושב עמך
ואיני רואה אותך לא אוכלת ולא שוחה. כלום איבוס עשית
לך בתוך מעיני אמרה לו, מה איכפת לך אם אני אוכלת
ושוחה אם איני אוכלת ושוחה, ידי לך שאחתי אינך חסר עמי
כלום ומזונתך מצויים בכל עת. אמר לה, אמת שאני אוכל
ושוחה ומזונתי מצויים יותר מבכל הימים, אף על פי כן
מתארת אני לרעם מהיכן את מתפרנסת ומינין את ניזונת.
על שולחן אחד עמי אין את סועדת, ואף מחוץ לשולחן לא
ראיתי אותך לא אוכלת ולא שוחה, אפשר יש מתקיים בלא
אכילה ושתייה. הייכה הילגי ואמרה, מבקש אותה לדעת מה
אני אוכלת ומה אני שוחה, דם אנשים אני שוחה ובשר אדם
אני אוכלת. עם שהיא מדברת חיבקה אותו בכל כחה והניחה
שפתיה על שפתיו ומצצה ואמרה, מימי לא ציירתי לי שבשרו
של יהודי מתוק כל כך. נשוק אותי עורבני, נשוק אותי נשיר,
נשיקותיך מתוקות מכל נשיקות שבעולם. נשק לה לה הרהר
בלבני, דברי פוסיין הם, שדרכן של שדות לומר בשעה שהן
מחבבות את בעליהן. ואף היא חזרה ונשקה לו ואמרה,
יוסף בראשונה כשהראית את עצמך לפני רצייתי לשחת בכך
את הכלבה, ולכשיו אני עצמי נושכת אותך ככלבה מטורפת.

משמש בראשו ואמר, שערוותי עמדו אמרה לו, ונני זקני נעשו קליפיו קליפיו כשל פוגי, כמה מכושרים פנינם של פחדנים. רקקה בפניו והלכה לה. עם שהיא הולכת החזירה פניה כנודו ואמרה לו, שמור את הפיקה שכבדגרתך, אם האלהים הרי היא מרטטת כאילו רואה היא את הסכין, אל תחוש תביבתי, עדיין איני נושכת בך.

נשתיר הרוכל יושב, פעם היה ממשמש בפניו ופעם היה ממשמש בקונו. שערוות ראשו כבר נינוחו והיו מונחות להן כבתהילה חלק כאן וחלק כאן ושביל עובר באמצע והוא צנוז כאילו הניחו עליו קרדו, מן החודר השני נשמע קול פסיעותיה של הילני, אותה שעה לא אהב אותה ולא שגא אותה, איברי התחילו דוממים, כאילו אבדו כח שליטתם, כנדרם התחילו מתכונתיו מתגברות והולכות. אמר, לעצמה אעמוד ואטול קופתי ואליך לי, כיון שבביקש לילך נמרשלו איבריו יותר, שוב נשמע קול רגליה של הילני, כיון שדממו רגליה נשמע קול בקישת כלים וריח של תבשיל. התחיל הרוכל חוזר ומחררה, עליו להסתלק ולילך מכאן, אם לא עכשיו הרי למחר בבוקר. כמה היה שמח ביום שניתנה לו לינת לילה טובה הישנה, עכשיו אפילו המטה המוצעת לו צווחת טול רגליך וברח לך. אותה שעה כבר החשיר היום, הסכים בעל כרחו לעשות את הלילה בבית הזה, אבל לא בחדר אשתו במטת בעליה שנהרגה, אלא ברפת הישנה או בחדר אחר עד שיארר היום וילך לו.

נכנסה הילני ואמרה, דומה אתה כאילו כבר בלעתיד. נסלתו בזרועו והביאתו לחדר האוכל והושיבבו אצל השולחן ואמרה לו, אכול, תביבה עיניו ונסתכל בה, חזרה ואמרה, אכול, נטל פרוסה ובלעה כמות שהיא, אמרה הילני, רואה אני שאיריכין ללעוס לך את הפת, ניער ריזו מן הפת ועמד לילך, אמרה הילני, המתו ואלי עמר, לכשה אדרת כבשים ויצתה עמו.

כדרך לא דיברו לא דברים טובים ולא דברים רעים, אלא דברים סתם, ככני אדם קנושים שדוצים להסית דעתם מעצמם, עם שהם מהלכים פגעו בצורה של אבן, עמדה הילני ולעשתה

היתה סותמת את פיו בנשיקות, כיון שנסתלק שלומם התחיל מהרהר ומוסריו עד שאמר לעצמו איני מניח ממה עד שהיא מספרת לי.

לילה אחד אמר לה, פעמים הרבה שאלתי אותך על בעלך ולא אמרת לי כלום, אמרה לה על איזה שאלתני אמר לה, וכי שני בעלים היו לך הלוא לא הזכרת אלא את זה שנהרג, אמרה לו, מה איכפת לך אם שנים ואם שלושת, אמר לה, אם כן אני בעלך רביעי אמרה לו, בעלי רביעי אמר לה, הלוא מדברין יוצא כן, לא כך הילני אמרה לו, המתו עד שאמנה את כולם, פשטה את ימניה והתחילה מונה באצבעותיה אחד שנים שלוש ארבעת המשה, כיון שמנתה כל האצבעות שבמינה פשטה את שמאלה והוסיפה למנות, אמר לה, והיכן הנני אמרה לו, וכי לא אמרת לך כל המרבה לשאול מעמיק לו שאלי, אמר לה, הלוא תגידי לי, טפחה על כרסה ואמרה, מקצתם אולי הם כאן, אמר לה, מה פירוש כאן? ליכנה את עיניה ותתיבה, הביטה בו שעה קלה ואמרה, ואם אומר לך כלום תבין, אם האלהים, תביטו וראו איני פנים יש לפניך זה.

כבר משעה שהתחילה מונה באצבעותיה נסתלקה דעתו ממנה וכל מה ששאל שאל שלא מדיעת, עכשיו ניטל ממנו אף כח הדיבור, ישב ושתק, אמרה לו, תביכי שלי מאמין אתה באלהים? נתאנה ואמר, כלום אפשר שלא להאמין באלהים? אמרה לו, לא יהיוי אתה? נתאנה ואמר, כן? יהודי אני, אמרה לו, הרי היהודים אינם מאמינים באלהים, שאילו האמינו בו לא היו רוצחים אותה, אבל אם אתה מאמין באלהים התפיל עליך שלא יהא סופר כסופם. — כסופם של מי? — כסופם של אותם ששאלה עליהם. — של בעלך? — של בעלי. — מה היה סופנם ענתה הילני ואמרה לו, אם אין אתה מבין, אין כדאי לדבר עמר, עם שהיא מדברת נסתכלת בנודו ועיניה התחוללת תכתיקו כלהב של סכין חדשה, הביט בה ונחזצונו, אף היא הביטה בו ואמרה, מפני מה החזרת פנימך משמש בפניו ואמר, פני החזיריו אמרה לו, ולשרות ראשך עמדו כזימים של חזיר.

רית פיה כרית אדם רעב עיקם את פיו. הרגישה בדבר ואמרה לו, מפני מה אהה מעקם את פירי אמר הוא, לא עיקמתי את פי. הייתה חירז משונה ואמרה, שמא ריח פי עולה לפניי. אמר הוא, קחי פרוטה ואכלי. אמרה היא, אל תחוש לי, אני לא ארעב. ושוב נראה על פניה חירז משונה, קשה מז הראשון. אחרי שאכל ושתה פרוש לחדר והציע לו את מטתו, עלה בדעתו פתאום לקרות קריאת שמש. מאחר שפסל יראתם חלתי על הקירי עמד ויצא לקרות את שמש בחוץ.

הלילה ליל חורף היה. הארץ היחה מלאה שלגים והשמים היו קרועים ועכורים. תביט לשמים ולא ראה שביב אור, תביט לארץ ולא מצא את רגליו. ראה את עצמו פתאום כאילו הוא שבו בשדה יער בין שלג זה שמתכסה בשלג חדש. ואף הוא עצמו מתכסה החולץ. עקר את רגליו והחזיל רץ. פגע בצורה של אבן שעמדה בשלג. אבי שבשמים, צעק יוסף, כמה נחרקתני. אם איני חוזר מיד הריני אבוד, תביט אילך ואילך עד שהחריך את זרחתו. כיוון לבן כנגד אותו הבית החליך לשם.

מנחת השקט היחה שררית. לא נשמע אלא קול עמוטם כקול השלג החורך על חלי השלג. ומחר אותו הקול עלה קול רגליו כשהן שוקעות בשלג ומתייצעות לצאת. כתפני כבוד מאוד, כאילו טוען את קופתו הכבדה. אחר שעה קטנה הגיע אצל ביתו.

הבית שרירי היה באפלה. כל אור לא האיר את הדריו. היא ישנה, לחש יוסף וצמד, שיניו דבקו אלו כאלו מתוך שונאי. עצם את עיניו ונכנס לחדרו.

כבניסתי נדמה היה לו שהילני בחדר. כבש שונאתו ממנה. נחרז ופגש את בגדיו והחזיל ממשמשש בכרים ובכסות. לחש וקרע, הילני ולא נענה. חזר וקרע ולא נענה. עמד והחליק את הנר. ראה את כלי מטתו שהם מלאים חורים. מה כאזי מה כאזי חרי כשיצא מחדרו חזי שלמים וצכשיו הם מלאים חורים. אין ספק שחורים אלו בידי אדם נעשו, אלא מה

סימן של צלב על לבה ועמדה והתפללה תפילה קצרה. אחר כך נטלתו ליוסף בוררתו חזרה עמו לביתם. בלילה ננעץ יוסף משנתו בבהלה וצעק צעקה גדולה, דומה היה עליו שמקונו סכין בלבה, ולא בלבן אלא באותה צורה של אבן, ולא בצורה של אבן, אלא בצורה אחרת עשויה קרח שעושיין הנוצרים בימי אידיהם על הנר. ואף על פי שלא פגעה בו הסכין אף על פי כן היה חושש בלבה. טלסל עצמו ונמאנת. אחתו שינה ונמנמנם. שמש קול קשקוש וראה שהתלבה פורקת מעללה את השלשלת שבוארה. עצם את עיניו ולא השגיח בה. קפצה וכאת. נעצה שיניה בגרונו. והחזיל גרדון שותת והיא לוקחת את דמו. צעק צעקה גדולה וטלסל אילך ואילך. נינערה הילני וצווחה, מה אמה מרעיש את הבית ואין אמה נותן לי לישון. צימצם עצמו בתוך כריו וכסתותיו והיה מוטל בלא זיע עד שהאיר היום.

בבוקר אמר לה יוסף להילני, הכסלתי אותך משנתך. אמרה הילני, איני יודעת מה אמה סת. אמר לה, הלא צעקת עלי שאיני מניח לך לישון. אמרה הילני, אני צעקתיך אמר יוסף, אם כן מתוך שנתך דיברתי. החווינו פניה ושאלה מה דברתי דיברתי.

בלילה העביר את כלי מטתו לאותו חדר שמוטלים שם הכלים. והשנים שיצאו מכלל משמישי. ראתה הילני ולא אמרה כלום. כשהגיעה שמת שינה אמר לה, שנתי אינה טובה עלי ואני מתהפך על שוכבי והריני מתיירא שמא אני מבטל אותך משנתך, על כן העברתי את מטתי לחדר אחר. נענעה לו הילני, ראשה זרד הסכמה ואמרה, כל מה שיפה לך עשה. אמר יוסף, כן עשיתני. אמרה הילני, אם כן הרי טוב.

מכאן ואילך לא דיברו ולא כלום. יוסף שכח שהוא אינו אלא אורח והיה נוחג כדרכו. בכל יום ביקש לעזוב את ביתה, להנחה את טובותיה. עבר יום, יצא שובת והוא לא עזב את ביתה. ואף היא לא אמרה לו צא. לילה אחד ישב לסעד. הביתה לו הילני את התבשיל. עלה

ספר המעשים

לבינת אבא

א

סמור לחם הפסח אירע אותו דבר, רחוק הייתי מבינת אבי ומעירי מולדתי ועשיתי את עבודתי, זו העבודה שאין לה תחילה ואין לה סוף, שנכנסים בה שלא בטובה ואין יוצאים ממנה עולמית. באו שני בני אדם מלכלביי בסיד ובצבעים ואחד מהם סולם היה בידו. באמת אומר הסולם בפני עצמו עמו. והוא כלומר אותו אדם בעל הסולם, השתחיל עצמו בין שליכה לשליכה. שאלתי אותם מה אתם מבקשים. אמרו לי לסייד את החדר נשלחנו לכאן.

עסק הייתי בעבודתי והיח קשה עלי להפסיק. אבל לא על ההפסקה בצערת, אלא על הלכלכה, שהצבעים הללו ודאי לא יטריחו על עצמם לפרוס סיד על הספרים והתלכלכו.

כדי שלא ירגישו הפועלים במחשבתך עשיתי את עצמי כאילו איני רואה אותם והבטתי בחור שבפתחל סמור לחמקה, שקיים וחריות שתלויים מן התקרה ולמטה מחפיים עלי, וחבובים ויחושיים ויבציים שם. אמרתי לעצמי מה אמה מועיל שתלונותיך מסורגים חרי באותו חור באים יחושיים וחבובים.

הנחת את הפועלים ועשיתי לחקרה, לפנות את הקש ואת חזריות, כדי שידא החור נראה ויכיר עד שאמצא דף לסתמו. באה קרובתי הקטנה לסייעני. מסיבה שאיני יודע מהי גערתה בה ואמרתי לה איני צריך לך ולשכמותך. כיווצו את כחפתה ונסתלקו.

בין כך לכך התחילו הפועלים עושים בהדרי כבני אדם העושים בתוך שלהם. אמרתי לי מיותר אני כאן ואיני יכול לעשות את עבודתי, אלך לעיר מולדתי ולבינת אבי. זה שנים חרבת לא ראיתי את אבי ולא קיימתי מצות כיבוד אב עליתי לכינת הנתיבות ונכנסתי לרכבת והולכת לעירי. מסיבה שאינה תלויה

טעם נעשו נסתכל וראו קורט דם. נסתכל בדם היה תמיה. בני בני שמע קול אנחה. הביט וראה את הזילי כשהיא מושלכת על הקרקע וסכין בידה. זו הסכין שקנתה אצלי ביום שבא לכאן. הוציא את הסכין מידה וזרים אותה מן הקרקע והשכיבה על פניה. פתחה היילי את עיניה והביטה בו. עם שהיא מביטה בו פתחה את פיה עד שהביטקו עיניה. שאל יוסף את הזילי מבקשת את לומר משהו. ולא אמרה ולא כלום. הרכין עצמו כנגדו. נקפת בבת לומר משהו. ולא אמרה ולא בריוו והתחילה נושכת ומוצצת. לסוף דתפה אותו וצווחה.

פוי מה קר אחת. דמך לא דם, אלא מי קרה. טיפל הרולל בארזות יום ושני ימים ועוד יום. חבש את פצעיה, שבלילה שובנסה לשהוט אותו פצעה את עצמה. אף הוא התקין לה תבשיל. אבל כל מאכל שנמלה לחור פיה הקיאה, שכבר שכתה תורת המאכל שבני אדם אוכלים, הואיל והייתה למודה לאכול בשל בעליה ששוחרתם ואכלתם לשותה את דמם, כדרך שביקשה לעשות לו.

ביום התמישי הציאה את נפשה ומתה. הלך יוסף לבקש כומר ולא מצא. עשה לה ארון והכריכים והפר בשלג לקברה. מאחר שכל הארץ קדישה היתה לא עלה בידו לברות לה קבר. נטל את נבלתה וטמנה בארון ועלה על ראש הגג וטמן את הארון בשלג. הריחו העופות בנבלתה. באו וניקרו בארון ושיברוהו וחילקו בניניהם נבלתה של הארזות. ואותו רוכל נטל את קופתו וחיוו ממקום למקום החיוו וחקרו על סחורתו.